

Arrest

nr. 306 550 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat O. TODTS**
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten.

Op 25 september 2019 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juni 2023 en op 5 juli 2023 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 8 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Ethiopische nationaliteit te beschikken. U bent christenorthodox en behoort tot de Oromo etnie. U spreekt Oromo en een beetje Amhaars, Engels en Arabisch. U heeft drie broers en twee zussen. U heeft een partner en drie kinderen.

U bent geboren op 4 februari 1998 (27.05.1990 Ethiopische kalender (verder EK)) te Fital (woreda Yaya Gulele, zone North Shewa, regio Oromia). Uw vader was een traditionele dorpsoudere. Hij bemiddelde conflicten en leende geld aan behoeftigen. De politie beschuldigde hem ervan het Oromo Liberation Front (OLF) te steunen en financieren. Hij werd meermaals gearresteerd en tijdelijk vastgehouden. De eerste keer die u zich herinnert, was in 2012 of 2013 (2004 of 2005 EK). Op een vrijdagavond in 2014 (2006 EK) werd uw vader op zijn landbouwveld neergeschoten. U verloor bewustzijn bij het zien van zijn bloedend lichaam en werd wakker in het ziekenhuis. Thuis vernam u dat uw vader was overleden en zijn lichaam in beslag was genomen door de politie. Ze organiseerden een eigen begrafenis waarvoor tien onbekende mensen werden uitgenodigd. Niemand van de familie mocht aanwezig zijn, behalve de moeder van uw vader nadat zij met zelfmoord had bedreigd. Ook nadien bleef de politie minstens wekelijks huiszoekingen verrichten en uw moeder bedreigen. In 2016 (2008 EK) kreeg u op school een papier toegestopt van uw medestudent K.N.. Het betrof een uitnodiging voor een betoging op maandag in de hoofdstraat van Fital. U ging naar de manifestatie, maar deze werd na een uur opgebroken door de politie. U werd gearresteerd, geslagen en naar de gevangenis van Yaya Gulale gebracht. Daar werd u samen met vijftig anderen in een overvolle cel opgesloten. U kreeg te weinig water en voedsel. U werd dagelijks naar een aparte bureau genomen voor een ondervraging. Een maand later werd u vrijgelaten onder de bedreiging dat u gedood zou worden indien u nogmaals zou betogen. Ook na uw vrijlating bleef de politie huiszoekingen uitvoeren en u bedreigen. Intussen organiseerden uw medestudenten een nieuwe betoging. U was van plan aanwezig te zijn. Nog geen twee maanden na uw vrijlating werd u echter vanop school gearresteerd. U werd naar de gevangenis van Yaya Gulale gebracht, waar u opnieuw te weinig water en voedsel kreeg en werd geslagen en bedreigd. Na twee weken werd u vrijgelaten onder de bedreiging dat u gedood zou worden indien u zou deelnemen aan betogingen.

In december 2017 of januari 2018 (04.2009 EK) zat u in de elfde graad. Op de terugweg van school werd u benaderd door een groep mannen. U werd geblinddoekt en geslagen, waardoor u bewustzijn verloor. Toen u ontwaakte, was u vastgebonden en uw gezicht bedekt. U hoorde de aanwezigen de naam F. vermelden. Hij bedreigde u en eiste dat u zijn vrouw zou worden. Hij verkrachtte u en u verloor bewustzijn. De volgende dag werd u nogmaals door F. bedreigd, geslagen en verkracht. De derde dag besloot u een ontsnaptingspoging te ondernemen. U kon uw bindingen losmaken met uw tanden en het raam openen met het mes waarmee F. u had bedreigd. U rende in de richting van de straatlichten van Fiche (woreda Yaya Gulele, zone North Shewa, regio Oromia). U ging naar het huis van uw maternale tante S.T.. Zij belde uw moeder de volgende ochtend met het nieuws dat u terecht was. Later die dag kwam F. naar uw huis en bedreigde hij uw moeder. Er werd besloten dat u zich best bij uw tante kon verschuilen tot u kon vluchten. U verbleef overdag bij de burens, zodat het personeel van uw tantes restaurant u niet zou opmerken in haar woning. Een tijd later merkte u zwanger te zijn. U ging niet meer naar de burens, maar bleef in een aparte afgesloten kamer in uw tantes huis. Zij hielp u bevallen van uw dochter Fe., geboren op 20 september 2017 (10.01.2010 EK).

Een aantal maanden later, begin 2018, vertelde uw tante dat u zich moest klaarmaken om naar het buitenland te vertrekken. U vermomde zich als moslimvrouw en reed met uw tante naar de luchthaven van Addis Abeba. Daar ontmoette u de smokkelaar en kreeg u een paspoort. U ging aan boord van een vlucht naar Beiroet (Libanon). Daar werd u opgewacht door een persoon die uw paspoort afnam. U werd ondergebracht in het huis van een familie waar u werkte als huismeid. De man des huizes of 'mister' verkrachtte u wanneer de andere familieleden sliepen of afwezig waren. U werd ook slecht behandeld door zijn vrouw. In 2019 wilde de familie naar Frankrijk voor een vakantie. U moest meegaan omdat u zorgde voor de moeder van 'mister'. U gaf uw vingerafdrukken bij de Franse ambassade om een visum te verkrijgen. Begin juli 2019 nam u met de familie een vlucht van Libanon naar Frankrijk. U werd ziek, maar kreeg geen toestemming om medische zorg te zoeken. Twee maanden na uw aankomst besloot u te ontsnappen. U wandelde van het dorp naar een stad met een drukke snelweg en belandde zo in een bos. U verloor bewustzijn en werd gewekt door een boswachter. Hij vertelde dat u vlakbij de Italiaanse grens was en zette u af in een stad. Daar volgde u een mensenstroom die aan boord ging van een trein. Op een gegeven moment vroeg de conducteur uw vervoersbewijs. Toen u niet antwoordde, zei hij niets en liet hij u zitten. U stapte af in Brussel-Noord. Daar sprak u een Ethiopische man aan. Hij identificeerde zich als A.A.I., een erkend vluchteling van de Oromo etnie (O.V. nr. 8.XXX.XXX – C.G. nr. 16/XXXXX). Hij gaf u onderdak en medicatie. Een week later spoorde hij u aan om een asielaanvraag in te dienen. Op 25 september 2019 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

Een aantal dagen later begonnen u en A.A.I. een relatie. Op 29 juni 2021 en 1 februari 2023 werden respectievelijk jullie dochter M.A.J. en zoon N.A.I. geboren. In geval van terugkeer naar Ethiopië, vreest u dat uw kinderen omwille van uw problemen zullen worden gevisieerd door de autoriteiten en door F.. Momenteel heeft u in Ethiopië nog contact met uw tante. Zij geeft u informatie over uw moeder, broers en zussen. In 2022 vertelde zij dat uw broers Ta. en Ti./Mi. het Oromo Liberation Army (OLA) hadden vervoegd.

Er worden geen documenten neergelegd.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw, al dan niet toegeschreven, politiek profiel en de daaruit voortvloeiende vervolging vanwege de Ethiopische autoriteiten.

Vooreerst moeten meerdere bemerkingen worden gemaakt bij de **politieke activiteiten van uw gezinsleden**. Uw persoonlijke problemen met de politie van Fital waren deels gestoeld op de problemen van uw vader. Sinds minstens 2012 of 2013 beschuldigde de politie hem ervan "de partij" en "het leger" te steunen. Gevraagd welke groepering u bedoelde, wees u naar het Oromo Liberation Army of OLA (notities persoonlijk onderhoud dd. 7 juni 2023 (verder 'notities I'), p. 7, 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud sprak u plots over het Oromo Liberation Front of OLF (notities persoonlijk onderhoud dd. 5 juli 2023 (verder 'notities II'), p. 4, 10). Bovenop deze inconsistentie, legde u nog vage verklaringen af over de vervolgers van uw vader. Ondanks het feit dat hij jarenlang continu thuis werd opgezocht, lastiggevallend en gearresteerd door politieagenten, kon u deze personen op geen enkele wijze identificeren of beschrijven. In verband met de begrafenis van uw vader, kan zich de vraag worden gesteld waarom de politie een uitvaartplechtigheid zou organiseren voor een zogenaamde verrader die zij zelf hadden neergeschoten (notities II, p. 4). U legde bovendien uiteenlopende verklaringen af over de aanwezigheid van verwanten. Eerst stelde u dat "zelfs zijn moeder niet mocht komen. Ze wou komen, maar werd geslagen. Ze kon zijn begrafenis niet bijwonen" (notities I, p. 10). Opmerkelijk genoeg verklaarde u tijdens uw volgend interview dat zijn moeder de plechtigheid wel bijwoonde: "ze was zo hard aan het huilen en zei dat ze zelfmoord zou plegen. Daarom kreeg ze toelating op de begrafenis aanwezig te zijn" (notities II, p. 4-5). Dergelijke inconsistenties en vaagheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vaders politieke profiel en vervolging. Hierdoor verschijnen ook vraagtekens bij zowel uw eigen vervolging als bij het activisme van uw broers, aangezien deze feiten (groten)deels voortkomen uit de moord op uw vader. U kon de toetreding van uw broers Ta. en Ti. bij het OLA evenmin aannemelijk maken. Zo kon u niets vertellen over het OLA of de activiteiten van uw broers binnen deze organisatie. U heeft hierover niets gevraagd aan uw tante, uw enige contactpersoon in uw herkomstland. In verband met de beweegredenen van uw broers, kon u slechts stellen dat ze "daar blijven tot de Oromo mensen bevrijd gaan worden, tot ze hun vader kunnen wreken" (notities II, p. 5). Indien wraak hun werkelijke drijfveer is, is het opmerkelijk dat uw broers het OLA pas hebben vervoegd na uw aankomst in België in 2019 – minstens vijf jaar na de moord op jullie vader. U kon dit vraagstuk niet ophelderen (notities I, p. 16). Uw vage en lacunaire verklaringen omtrent de toetreding van uw broers tot het OLA kunnen aldus niet overtuigen. In dit verband dient nog verwezen te worden naar de betwijfelbare geloofwaardigheid van hun primaire motivatie, met name de moord op jullie vader.

In verband met uw **persoonlijke politieke activiteiten**, werden een aantal discrepanties en inconsistenties opgemerkt. Zo stelde u, enerzijds, geen interesse in politiek te hebben: "eigenlijk ben ik niet betrokken bij politiek" (notities I, p. 17), "ik deed niet mee aan politiek, ik had geen betrokkenheid, maar als Oromo persoon wou ik een stem zijn voor mijn mensen" (notities II, p. 5). Deze houding staat in schril contrast met uw gedragingen. U wist dat betogen een gevaarlijke activiteit was, maar besloot toch deel te nemen. U werd vanop een betoging gearresteerd en gedurende een maand vastgehouden, geslagen en ondervraagd. Bij uw vrijlating kreeg u van de politie nog een doodsb bedreiging: "we gaan u niet nogmaals opsluiten, maar ineens vermoorden als we u nogmaals op een betoging zien" (notities I, p. 11). Desondanks besloot u meteen deel te nemen aan de tweede manifestatie. Aangezien u reeds ernstige vervolgingsfeiten had ondergaan en het risico liep om bij de tweede manifestatie gedood te worden, kan verwacht worden dat u een beredeneerde keuze maakte en uw gedachteproces op concrete wijze kan toelichten. U bleef hierbij echter in gebreke. U kon slechts herhaaldelijk stellen dat u besloot het risico te nemen om een stem te zijn voor uw mensen en voor uw vader (notities II, p. 8). Uw eerdere verklaringen over uw persoonlijke motivatie waren eveneens vaag en algemeen. Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u "gewoon tegen een repressieve overheid en voor rechtvaardigheid" te betogen (vragenlijst CGVS dd. 18 december 2019, vraag 3.3). Wanneer u op het CGVS werd bevraagd over uw persoonlijke activiteiten tijdens de betoging, stelde simpelweg dat u een stem was voor uw mensen (notities I, p. 18). Dit was ook uw antwoord telkenmale u werd bevraagd over uw beweegredenen voor uw deelname aan de betogingen (notities I, p. 17 & notities II, p. 8). Een andere inconsistentie betreft de voorafgaande communicatie met uw moeder. Eerst stelde u uw moeder te hebben verteld dat u zou gaan betogen, wat ze u afraadde (notities I, p. 17). Daarna stelde u uw moeder niets te hebben verteld om te voorkomen dat ze zich zorgen zou maken (notities II, p. 5). Dergelijke inconsistenties ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw politiek profiel, wat nochtans de basis van uw vervolgingsrelaas vormt.

De aannemelijkheid van uw **politieke vervolging** wordt niet enkel aangetast door uw ongeloofwaardig politiek engagement, maar eveneens door uw vage en lacunaire verklaringen hierover. Zo kon u nagenoeg

niets vertellen over de vijftig personen waarmee u een maand lang een cel deelde (notities I, p. 19 & notities II, p. 6, 9). Evenmin was u in staat uw vervolgers te identificeren. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat politieagenten minstens wekelijks een huisvoering uitvoerden na de dood van uw vader in 2014 (notities I, p. 10). Tijdens uw maand gevangenschap werd u dagelijks ondervraagd door agenten (notities I, p. 19). Ook na uw vrijlating bleef de politie u thuis opzoeken. Dezelfde agenten waren betrokken bij een aantal huiszoeken voor uw eerste arrestatie, bij uw eerste arrestatie, bij uw tweede arrestatie, en bij een aantal huiszoeken na uw tweede arrestatie. U heeft deze personen aldus minstens zes keer gezien. Toch kon u hen niet op een spontane, doorleefde en gedetailleerde manier omschrijven. Zelfs na een aantal bijvragen kon u enkel vertellen dat ze een uniform aanhadden, van middelmatige leeftijd waren, en zich lastig en overstuur gedroegen (notities II, p. 6-7). Eveneens opmerkelijk is dat u eerst verklaarde de agenten van bij uw tweede arrestatie te hebben herkend (notities II, p. 7), om een aantal minuten later het tegenovergestelde te beweren (notities II, p. 9). In verband met uw **actuele vrees** dient te worden opgemerkt dat de politie u tweemaal arresteerde en opsloot, maar ook telkens terug vrijliet, om u vervolgens opnieuw te willen opsporen. Indien de politie u werkelijk zou viseren, kan niet worden ingezien waarom ze u tweemaal zouden vrijlaten. U stelde dat u momenteel gezocht wordt omwille van uw verwantschap met de OLA-strijders Ta. en Ti. enerzijds en omwille van het voortduren van de betogingen anderzijds (notities II, p. 9-10). Deze verklaring kan niet overtuigen aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het politieke profiel van u en uw broers. Daarenboven kan zich de vraag worden gesteld waarom uw moeder, jongere broer en jongere zussen wel in Fital kunnen blijven wonen. Zij zijn immers eveneens verwant met uw vader (een vermeende OLF-sympathisant), uw broers (twee OLA-strijders), en uzelf (een vermeende organisator van politieke manifestaties). Uw jongere broer en zussen zijn intussen ook respectievelijk 22, 18 en 13 jaar oud. U kon slechts stellen geen informatie over hen te hebben (notities II, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat uw tante in jullie maandelijkse telefoongesprekken van de voorbije vier jaren niets over uw broer of zussen heeft verteld. Er kan evenmin worden aangenomen dat u zelf nooit die vraag zou hebben gesteld.

Het geheel van de hierboven uiteengezette vaagheden en inconsistenties ondermijnt de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten en de hieruit voortkomende vervolging vanwege de Ethiopische politie. U kon het politiek profiel van uw familie en uzelf niet onderbouwen met gedetailleerde, doorleefde en consistente verklaringen.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan uw vrees voor F., de man die u ontvoerde en verkrachtte omdat hij met u wou huwen.

Vooreerst legde u uiteenlopende verklaringen af over zijn **identiteit**. Tijdens uw eerste interview op de zetel van de DVZ omschreef u hem als F.H., een man van de Oromo etnie, geboren in Fiche en minstens tien jaar ouder dan u (verklaring DVZ dd. 10 oktober 2019 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 15a). Opmerkelijk genoeg stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet eens zeker te zijn van zijn voornaam (notities I, p. 9). Verder kon u niets over F. vertellen. U werd gewezen op het feit dat u tijdens uw eerste interview wel meer persoonsgegevens had opgegeven. U kon deze discrepantie niet verklaren, maar enkel stellen dat u tijdens uw eerste interview ziek en gestresseerd was (notities II, p. 10). Ook over de aard en afloop van de **vervolgingsfeiten** legde u tegenstrijdige verklaringen af. Eerst stelde u dat u met F. een gedwongen huwelijk was aangegaan (verklaring DVZ, vraag 14). Hij zou gevlucht zijn nadat uw familie naar de rechtbank was gestapt (ibidem, vraag 15a). Bij het CGVS vertelde u nooit gehuwd te zijn geweest (notities I, p. 9). Opnieuw kon u deze discrepantie niet toelichten (notities II, p. 11). Nochtans zouden uw interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen zijn. U wou geen correcties aanbrengen, maar enkel uw verhaal in detail kunnen vertellen (notities I, p. 3-4). Tot slot moeten nog een aantal bemerkingen worden gemaakt in verband met de periode waarin u **ondergedoken bij uw tante** leefde. U was reeds drie dagen vermist toen u 's nachts bij uw tante aanklopte. U zei dat u wou slapen en de volgende dag alles zou uitleggen. Opmerkelijk genoeg belde uw tante niet naar uw moeder met het nieuws dat haar vermiste dochter terecht was. Zelfs toen uw moeder haar de volgende ochtend belde, repte uw tante geen woord over uw aankomst. Nochtans had u haar toen nog niet verteld dat u gezocht werd en ze het nieuws over uw aanwezigheid moest geheimhouden (notities I, p. 12 & notities II, p. 11). In het kader van deze geheimhouding is het eveneens bevreemdend dat u elke dag naar de burens van uw tante ging. U stelde dat uw tante naast haar woning een restaurant had en ze vreesde dat haar personeel u zou opmerken (notities I, p. 12). Er kan evengoed geargumenteed worden dat u meer risico loopt om gezien te worden doordat u zich elke dag buitenshuis begeeft en nog twee extra personen bij de geheimhouding betreft. Ondanks het feit dat u maandenlang elke dag bij de burens verbleef, kon u hen enkel beschrijven als een echtpaar waarmee u niet sprak. Ook zij leken weinig vragen te stellen over uw aanwezigheid. Nadat u zwanger bleek te zijn, kon u plots wel permanent in het huis van uw tante blijven (notities I, p. 13). U kon de logica van de regeling met de burens niet verder toelichten. Integendeel, u sprak uw eerdere verklaringen tegen door het restaurant van uw tante meermaals een hotel te noemen. Hierop gewezen, stelde u dat het toch een restaurant betrof (notities II, p. 12).

Er moet worden vastgesteld dat u tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen aflegde over uw vervolger en de vervolgingsfeiten alsook over de periode waarin u zich verscholen hield. U heeft uw vrees voor F. aldus niet aannemelijk kunnen maken.

De geloofwaardigheid van beide asielmotieven wordt uiteindelijk fundamenteel ondergraven door uw verklaringen omtrent uw vlucht, reisdocumenten en reisroute.

Er kan niet worden aangenomen dat u zelf geen stappen heeft gezet om uw **paspoort** te bekomen. U vertelde dat uw tante en de smokkelaar volledig instonden voor de regeling van uw paspoort (notities I, p. 5, 13). U weet niets over administratieve vereisten zoals uw pasfoto en andere identiteitsdocumenten. U ondertekende ook geen document waarin u volmacht gaf aan uw tante of de smokkelaar om in uw naam een reisdocument aan te vragen (notities II, p. 13). Volgens de website van de Ethiopische Immigration and Citizenship Service is het voor eerste aanvragers zelfs niet mogelijk om volmacht te geven. U zou zich persoonlijk moeten aanmelden bij het paspoortkantoor (map 'landeninformatie' – stuk 1). Verder kan niet worden ingezien waarom uw tante uw voornaam en geboortedatum zou vervalsen. Hierover bevraagd, stelde u: "ze veranderde de naam zodat ik de kans kon krijgen om te vertrekken. [...] Toen was ik nog heel jong. Mijn tante moest mijn leeftijd verhogen om mij de kans te geven het land te verlaten" (notities I, p. 5). Volgens uw verklaarde geboortedatum van 4 februari 1998 was u ten tijde van uw vertrek 19 jaar oud en aldus meerderjarig. Er kan niet worden ingezien wat de meerwaarde is van de vervalsing van uw geboortedatum naar 18 april 1995. Wat de persoonsnaam betreft, kan zich de vraag worden gesteld waarom enkel de voornaam werd aangepast terwijl de twee achternamen behouden bleven. Tot zover zijn uw verklaringen omtrent uw paspoort weinig overtuigend. Er kan wel vastgesteld worden dat uw paspoort een Schengenvisum bevatte, uitgereikt door de Franse ambassade in Libanon. Het reisdocument heeft aldus een aantal grondige controles doorstaan bij verschillende Franse en Europese instanties. De Franse ambassade heeft uiteindelijk op basis van uw Ethiopisch paspoort u een visum uitgereikt, zodat kan worden aangenomen dat het een geldig reisdocument is dat u via de officiële kanalen heeft verkregen. U werd met deze vaststelling geconfronteerd, maar kon slechts herhalen niets te weten over de regeling van uw paspoort (notities II, p. 13). **De geldigheid van uw officieel paspoort heeft verregaande implicaties voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en gegrondheid van uw terugkeervrees.** In de eerste plaats wordt uw vrees voor de Ethiopische autoriteiten ondergraven door de vaststelling dat u het land op legale wijze via een internationale luchthaven heeft verlaten. Indien u werkelijk werd gezocht door de autoriteiten, zou u geen paspoort hebben kunnen verkrijgen en zouden ook uw achternamen geseind staan bij de nationale grensposten. U kon echter probleemloos de luchthavencontroles passeren en het land verlaten (notities I, p. 13 & notities II, p. 13). Ten tweede wordt vastgesteld dat uw paspoort werd afgeleverd op 28/10/2016 volgens de Gregoriaanse kalender, of op 18/02/2009 volgens de Ethiopische kalender (map 'landeninformatie' – stuk 2). Volgens uw verklaringen werd u gekidnapt in de maand 04/2009. **Uw paspoort werd dus afgeleverd vóór uw verkrachting en zwangerschap, hetgeen nochtans de rechtstreekse aanleiding van uw vlucht was.** Hiermee geconfronteerd, stelde u: "ik denk dat ze de datum enzo had geregeld zodat ze mij niet vanop de luchthaven zouden arresteren. Daarom heeft ze de jaartallen enzo geregeld. In 02/2009 EK was ik nog op school. Het paspoort werd geregeld nadat ik bevallen was, nadat mijn tante had besloten dat ik moest vertrekken" (notities II, p. 13). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. U reisde met een geldig paspoort dat u via officiële kanalen had verkregen en waaraan fundamentele gegevens, zoals de afgiftedatum, niet kunnen worden gewijzigd. De vaststelling dat u een paspoort had aangevraagd en verkregen nog voordat uw ontvoering plaatsvond, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van dit asielmotief op fundamentele wijze.

Er dient nog te worden gewezen op de inconsistente en bevreemdende elementen in uw beschrijving van uw **reisweg**, die nefast zijn voor uw algehele geloofwaardigheid. Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u met de Libanese familie rechtstreeks van Libanon naar België te zijn gereisd: "ze zeiden eerst dat wij naar Frankrijk zouden gaan, maar toen wij hier arriveerden, hoorde ik dat het hier België was" (verklaring DVZ, vraag 28). Ook wanneer werd gevraagd waarom u in België een asielaanvraag had ingediend, antwoordde u dat de Libanese familie u hierheen had gebracht (ibidem, vraag 32). Bij het uiteenzetten van uw reisweg stelde u in september 2019 een directe vlucht van Libanon naar België te hebben genomen (ibidem, vraag 37). Volgens uw verklaringen op het CGVS zou u daarentegen in juli 2019 een vlucht van Libanon naar Frankrijk hebben genomen. Daar werd u twee maanden vastgehouden door de Libanese familie tot u eind augustus 2019 kon ontsnappen en met de trein naar België reisde (notities I, p. 13-14). Uw twee maanden durend verblijf in Frankrijk is niet enkel tegenstrijdig met uw eigen eerdere verklaringen, maar ook met de informatie in uw visumdossier. Op 23 februari 2021 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in betreffende uw Frans visum. Het Commissariaat ontving op 15 april 2021 uw stukken van de Franse ambassade te Beiroet. Het visumdossier bevat een aantal documenten op uw naam, waaronder een aanvraag voor een Schengenvisum voor de periode van 1 juli 2019 tot 31 juli 2019, een reisverzekeringsspolis voor de periode van 1 juli 2019 tot 1 augustus 2019, en vliegtickets voor een vlucht van Marseille naar Parijs naar Beiroet op 31 juli 2019. Het was aldus voorzien voor de Libanese familie, of tenminste voor u, om één maand in Frankrijk te verblijven. U spreekt deze vaststelling tegen met de verklaring dat zowel u als de familie er drie maanden zouden verblijven, maar u na twee maanden kon ontsnappen (notities II, p. 14). Er kan echter niet worden ingezien waarom de familie tickets zou kopen voor een vlucht die u toch niet zou nemen, en bovendien bewust hun toegestaan verblijf zou overschrijden waardoor zij problemen zouden krijgen op de luchthaven bij de uiteindelijke terugvlucht naar Libanon. Er kan slechts worden vastgesteld dat de familie Frankrijk verliet op 31 juli 2019 en u niet de waarheid heeft gesproken over uw ontsnapping van eind augustus 2019. Het verloop van uw ontsnapping en reis naar België is ook geheel gebaseerd op toevalligheden. Uw traject verliep van een dorp, naar een snelweg in een stad, naar een bos, en naar een stad aan de Frans-Italiaanse grens. Daar stapte u zonder te betalen een willekeurige trein op, die u

rechtstreeks naar België bracht. U stapte af in Brussel-Noord, waar u in het station een Ethiopische man aansprak, waarbij u tijdelijk kon verblijven en waarmee u een relatie begon (notities I, p. 14 & notities II, p. 14). Het geheel van inconsistenties en onwaarschijnlijkheden leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven reisweg van Libanon naar België, wat wederom een negatieve impact heeft op uw algehele geloofwaardigheid.

Rekening houdend met wat voorafgaat, moet besloten worden dat u noch uw politieke vervolging vanwege de Ethiopische politie noch uw kidnapping en verkrachting door F. aannemelijk kon maken. Zodoende is er in uw hoofde geen vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, vastgesteld.

Tot slot wordt opgemerkt dat uw twee minderjarige kinderen, M.A.J. en N.A.I., evenmin een persoonlijke vervolgingsvrees hebben in geval van een terugkeer naar Ethiopië. In dit verband verwees u uitsluitend naar uw eigen vervolging vanwege de Ethiopische autoriteiten en de man F.: "omwille van mij zullen ze ook mijn kinderen aanvallen" (notities I, p. 14). Deze vervolgingsfeiten werden echter ongeloofwaardig bevonden, wat een verwijzing naar deze vrees in hoofde van uw kinderen niet dienstig maakt. U heeft geen vrees voor uw kinderen omwille van hun verwantschap met hun vader, de erkende vluchteling A.A.I. (O.V. nr. 8.XXX.XXX – C.G. nr. 16/XXXXXX) (notities II, p. 15). Bij een verzoek om internationale bescherming dient de afweging van een minderjarig kind, op de bijlage van de asielaanvraag van de ouder, enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het recht van een kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming vloeit niet voort uit het kindzijn als dusdanig. Een kind heeft, net als ieder andere, het recht om in aanmerking te komen indien hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria, hetgeen in casu niet het geval is. Verder moet nog opgemerkt worden dat uw dochter en zoon met hun leeftijden van respectievelijk 2 jaar en 6 maanden nog jong zijn. Zelfs binnen een nieuwe en onbekende omgeving kunnen ze rekenen op de ondersteuning van hun moeder, die wel vertrouwd is met de Ethiopische context, plaatselijke taal en omgeving van Fital.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiaire beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de **regio Oromia** te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus. 'Ethiopië. De veiligheidssituatie in Oromia' van 15 februari 2022, (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_veiligheidssituatie_in_omoria_20220215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat de Oromo-bevolking met meer dan 35 miljoen de grootste etnische groep is in Ethiopië en voornamelijk in de regio Oromia woont. De hervormingen die premier Abiy Ahmed – de eerste Oromo-leider van het land – doorvoert na april 2018 faciliteren de terugkeer van het OLF (Oromo Liberation Front). Sinds hun terugkeer naar Ethiopië genieten de leden van het OLF een sterke steun in Oromia. De 1.300 strijders worden evenwel niet geïntegreerd in het leger maar mengen zich onder de Oromo-bevolking en beginnen aanvallen tegen lokale functionarissen, leger en politie alsook de burgerbevolking, voornamelijk van Amhara-etnie. Eind 2018 zenden de autoriteiten eenheden van de ENDF (Ethiopian National Defence Forces) naar de vier zones van Wollega, een jaar later installeren ze in Wollega en Guji militaire commandoposten. De commandoposten voeren een de facto noodtoestand in met een avondklok, een verbod op bijeenkomsten en (arbitraire) detenties zonder eerlijk proces. Ondertussen neemt de druk op (vermeende) aanhangers van het OLA (Oromo Liberation Army) en het OLF toe. In de loop van 2019 ontstaat verdeeldheid tussen premier Abiy Ahmed en veel van zijn Oromo bondgenoten, zowel binnen als buiten de regerende partij. Abiy staat ook binnen de Oromo-bevolking onder druk. De spanningen lopen aan het einde van 2019 verder op tussen de autoriteiten en de Oromo-nationalisten, die beweren dat de premier hun strijd voor meer autonomie en democratie ondermijnt, ook al waren het vooral demonstranten in Oromia die hem aan de macht brachten. Ze vermoeden dat Abiy plannen heeft om de etnisch-federalistische grondwet van Ethiopië te hervormen en daarmee de autonomie van de regio in gevaar te brengen. Deze teleurstelling vergroot met de creatie van de PP (Prosperity Party) in december 2019. De OLF en OFC (Oromo Federalist Congress) boycotten de verkiezingen van juni 2021 vanwege de detentie van politieke leiders en leden van beide partijen, het sluiten van partijkantoren en andere onregelmatigheden. De beladen politieke situatie in Oromia is een belangrijke

factor die bijdraagt aan het toenemende geweld in de regio. In de nasleep van de verkiezingen die de PP een overweldigende overwinning opleverde in Oromia neemt de opstand van het OLA in de regio verder toe. Terwijl het geweld tussen de Ethiopische autoriteiten en het OLA escaleert, spelen ook historisch gewortelde spanningen steeds meer op tussen de twee grootste gemeenschappen van Ethiopië, de Oromo en de Amhara.

Verscheidene bronnen geven aan dat er in de regio Oromia een aantal actieve hotspots van conflict zijn, meer bepaald in West-Oromia (de zones Horo Guduru, West-Wollega, Oost-Wollega, Kellem-Wolega, Horo GuduruWollega en West-Shewa), in Zuid-Oromia (de zones Oost-Guji, West-Guji en Borana) en in het oosten in de zone West-Hararge. Ook op de grens met de naburige regio's Benishangul-Gumuz en Amhara vinden regelmatig aanvallen plaats die levens eisen. Sinds eind 2020 is het OLA actief in zowat alle zones van Oromia.

Voor de periode van 1 januari tot 31 december 2021 registreert ACLED 286 incidenten en 1.924 dodelijke slachtoffers in Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 153 incidenten als battles (1.233 dodelijke slachtoffers), 4 als explosions/remote violence (6 dodelijke slachtoffers) en 129 als violence against civilians (685 dodelijke slachtoffers). Het aantal dodelijke slachtoffers dat ACLED registreert omvat zowel burgerdoden als veiligheidspersoneel en militieleden. De dynamiek van het politieke geweld bestaat uit twee hoofdtypen van geweld, namelijk gewapende treffens tussen regeringstroepen enerzijds en het OLA en hun splintergroeperingen anderzijds, én geweld tegen burgers, gepleegd door het OLA (slachtpartijen en moorden) en door veiligheidstroepen van de regionale en federale staat, waaronder de Oromia Special Forces (moorden, standrechtelijke executies, arbitraire detentie, plunderen en het platbranden van eigendommen). Daarnaast is er ook sprake van botsingen tussen etnische Oromo- en Amhara-milities en gemeenschappen.

IOM registreert in juni-juli 2021 4,17 miljoen ontheemden in Ethiopië. De organisatie noteert 497.267 IDP's in Oromia. Conflict is de belangrijkste reden van ontheemding in de regio. Het grootste aantal terugkerende IDP's in Ethiopië bevindt zich echter eveneens in de regio Oromia met een geschat totaal van 672.315 terugkerende IDP's (121.561 huishoudens).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio Oromia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de regio Oromia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten neer die deze vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 23 "en vgl." van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn

2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoekster voegt blijkens de inventaris bij het verzoekschrift enkel het rapport “*UNHCR Position on Returns to Ethiopia*” van UNHCR van maart 2022 bij haar verzoekschrift (stuk 3), doch zij voegt tevens stukken toe met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van haar partner.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Ethiopië actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus “*Ethiopië. De veiligheidssituatie in Oromia*” van Cedoca van 15 februari 2022. Bij de aanvullende nota voegt verweerder het rapport “*Ethiopia. Armed conflict and political opposition in Oromia*” van Landinfo van 24 februari 2023.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden*

aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij ten tijde van haar persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen borstvoeding gaf aan haar toen vier maanden oude kind en dat haar andere kind slechts twee jaar oud was. Zij stelt dat dit vermoeidheid en stress met zich meebracht, temeer daar zij verklaringen diende af te leggen over gevoelige onderwerpen als verkrachting, het overlijden van haar vader, mensenhandel, aanranding en het feit dat zij de begrafenis van haar vader niet kan bijwonen. Zij is van mening dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster op generlei wijze concreet verduidelijkt welke steunmaatregelen volgens haar hadden moeten worden voorzien in het licht van de door haar aangehaalde kwetsbaarheid. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat deze onderhouden op een normale wijze zijn verlopen en dat verzoekster kon antwoorden op de haar gestelde vragen. Nergens blijkt dat het feit dat zij borstvoeding gaf, dat zij twee jonge kinderen heeft of dat zij vermoeid en gestresseerd was, haar hebben verhinderd om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar vluchtrelaas op een volledige en gedetailleerde wijze uiteen te zetten en/of om het persoonlijk onderhoud anderszins op een normale wijze te ondergaan. Verzoekster maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet die het voorzien van steunmaatregelen noodzakelijk zouden hebben gemaakt.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekster verklaart Ethiopië te zijn ontvlucht omdat zij door de Ethiopische autoriteiten werd gevisieerd omwille van de betrokkenheid van haar vader bij het *Oromo Liberation Front* (het OLF), haar deelname aan een betoging en haar ontsnapping aan F., die haar gevangen had genomen, haar verkrachtte en haar gedwongen wou huwen. Zij vernam via haar tante dat haar broers intussen het *Oromo Liberation Army* (het OLA) hebben vervoegd. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Er kan geen geloof worden gehecht aan uw, al dan niet toegeschreven, politiek profiel en de daaruit voortkomende vervolging vanwege de Ethiopische autoriteiten.

Vooreerst moeten meerdere bemerkingen worden gemaakt bij de politieke activiteiten van uw gezinsleden. Uw persoonlijke problemen met de politie van Fital waren deels gestoeld op de problemen van uw vader. Sinds minstens 2012 of 2013 beschuldigde de politie hem ervan “de partij” en “het leger” te steunen. Gevraagd welke groepering u bedoelde, wees u naar het Oromo Liberation Army of OLA (notities persoonlijk onderhoud dd. 7 juni 2023 (verder ‘notities I’), p. 7, 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud sprak u plots over het Oromo Liberation Front of OLF (notities persoonlijk onderhoud dd. 5 juli 2023 (verder ‘notities II’), p. 4, 10). Bovenop deze inconsistentie, legde u nog vage verklaringen af over de vervolgers van uw vader. Ondanks het feit dat hij jarenlang continu thuis werd opgezocht, lastiggevallend en gearresteerd door politieagenten, kon u deze personen op geen enkele wijze identificeren of beschrijven. In verband met de begrafenis van uw vader, kan zich de vraag worden gesteld waarom de politie een uitvaartplechtigheid zou organiseren voor een zogenaamde verrader die zij zelf hadden neergeschoten (notities II, p. 4). U legde bovendien uiteenlopende verklaringen af over de aanwezigheid van verwanten. Eerst stelde u dat “zelfs zijn moeder niet mocht komen. Ze wou komen, maar werd geslagen. Ze kon zijn begrafenis niet bijwonen” (notities I, p. 10). Opmerkelijk genoeg verklaarde u tijdens uw volgend interview dat zijn moeder de plechtigheid wel bijwoonde: “ze was zo hard aan het huilen en zei dat ze zelfmoord zou plegen. Daarom kreeg ze toelating op de begrafenis aanwezig te zijn” (notities II, p. 4-5). Dergelijke inconsistenties en vaagheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vaders politieke profiel en vervolging. Hierdoor verschijnen ook vraagtekens bij zowel uw eigen vervolging als bij het activisme van uw broers, aangezien deze feiten (groten)deels voortkomen uit de moord op uw vader. U kon de toetreding van uw broers Ta. en Ti. bij het OLA evenmin aannemelijk maken. Zo kon u niets vertellen over het OLA of de activiteiten van uw broers binnen deze organisatie. U heeft hierover niets gevraagd aan uw tante, uw enige contactpersoon in uw herkomstland. In verband met de beweegredenen van uw broers, kon u slechts stellen dat ze “daar blijven tot de Oromo mensen bevrijd gaan worden, tot ze hun vader kunnen wreken” (notities II, p. 5). Indien wraak

hun werkelijke drijfveer is, is het opmerkelijk dat uw broers het OLA pas hebben vervoegd na uw aankomst in België in 2019 – minstens vijf jaar na de moord op jullie vader. U kon dit vraagstuk niet ophelderen (notities I, p. 16). Uw vage en lacunaire verklaringen omtrent de toetreding van uw broers tot het OLA kunnen aldus niet overtuigen. In dit verband dient nog verwezen te worden naar de betwifelbare geloofwaardigheid van hun primaire motivatie, met name de moord op jullie vader.

In verband met uw **persoonlijke politieke activiteiten**, werden een aantal discrepanties en inconsistenties opgemerkt. Zo stelde u, enerzijds, geen interesse in politiek te hebben: "eigenlijk ben ik niet betrokken bij politiek" (notities I, p. 17), "ik deed niet mee aan politiek, ik had geen betrokkenheid, maar als Oromo persoon wou ik een stem zijn voor mijn mensen" (notities II, p. 5). Deze houding staat in schril contrast met uw gedragingen. U wist dat betogen een gevaarlijke activiteit was, maar besloot toch deel te nemen. U werd vanop een betoging gearresteerd en gedurende een maand vastgehouden, geslagen en ondervraagd. Bij uw vrijlating kreeg u van de politie nog een doodsb bedreiging: "we gaan u niet nogmaals opsluiten, maar ineens vermoorden als we u nogmaals op een betoging zien" (notities I, p. 11). Desondanks besloot u meteen deel te nemen aan de tweede manifestatie. Aangezien u reeds ernstige vervolgingsfeiten had ondergaan en het risico liep om bij de tweede manifestatie gedood te worden, kan verwacht worden dat u een beredeneerde keuze maakte en uw gedachteproces op concrete wijze kan toelichten. U bleef hierbij echter in gebreke. U kon slechts herhaaldelijk stellen dat u besloot het risico te nemen om een stem te zijn voor uw mensen en voor uw vader (notities II, p. 8). Uw eerdere verklaringen over uw persoonlijke motivatie waren eveneens vaag en algemeen. Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u "gewoon tegen een repressieve overheid en voor rechtvaardigheid" te betogen (vragenlijst CGVS dd. 18 december 2019, vraag 3.3). Wanneer u op het CGVS werd bevraagd over uw persoonlijke activiteiten tijdens de betoging, stelde simpelweg dat u een stem was voor uw mensen (notities I, p. 18). Dit was ook uw antwoord telkenmale u werd bevraagd over uw beweegredenen voor uw deelname aan de betogingen (notities I, p. 17 & notities II, p. 8). Een andere inconsistentie betreft de voorafgaande communicatie met uw moeder. Eerst stelde u uw moeder te hebben verteld dat u zou gaan betogen, wat ze u afraaide (notities I, p. 17). Daarna stelde u uw moeder niets te hebben verteld om te voorkomen dat ze zich zorgen zou maken (notities II, p. 5). Dergelijke inconsistenties ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw politiek profiel, wat nochtans de basis van uw vervolgingsrelaas vormt.

De aannemelijkheid van uw **politieke vervolging** wordt niet enkel aangetast door uw ongeloofwaardig politiek engagement, maar eveneens door uw vage en lacunaire verklaringen hierover. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over de vijftig personen waarmee u een maand lang een cel deelde (notities I, p. 19 & notities II, p. 6, 9). Evenmin was u in staat uw vervolgers te identificeren. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat politieagenten minstens wekelijks een huisvoering uitvoerden na de dood van uw vader in 2014 (notities I, p. 10). Tijdens uw maand gevangenschap werd u dagelijks ondervraagd door agenten (notities I, p. 19). Ook na uw vrijlating bleef de politie u thuis opzoeken. Dezelfde agenten waren betrokken bij een aantal huiszoekingen voor uw eerste arrestatie, bij uw eerste arrestatie, bij uw tweede arrestatie, en bij een aantal huiszoekingen na uw tweede arrestatie. U heeft deze personen aldus minstens zes keer gezien. Toch kon u hen niet op een spontane, doorleefde en gedetailleerde manier omschrijven. Zelfs na een aantal bijvragen kon u enkel vertellen dat ze een uniform aanhadden, van middelmatige leeftijd waren, en zich lastig en overstuurd gedroegen (notities II, p. 6-7). Eveneens opmerkelijk is dat u eerst verklaarde de agenten van bij uw tweede arrestatie te hebben herkend (notities II, p. 7), om een aantal minuten later het tegenovergestelde te beweren (notities II, p. 9). In verband met uw **actuele vrees** dient te worden opgemerkt dat de politie u tweemaal arresteerde en opsloot, maar ook telkens terug vrijliet, om u vervolgens opnieuw te willen opsporen. Indien de politie u werkelijk zou viseren, kan niet worden ingezien waarom ze u tweemaal zouden vrijlaten. U stelde dat u momenteel gezocht wordt omwille van uw verwantschap met de OLA-strijders Ta. en Ti. enerzijds en omwille van het voortduren van de betogingen anderzijds (notities II, p. 9-10). Deze verklaring kan niet overtuigen aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het politieke profiel van u en uw broers. Daarenboven kan zich de vraag worden gesteld waarom uw moeder, jongere broer en jongere zussen wel in Fital kunnen blijven wonen. Zij zijn immers eveneens verwant met uw vader (een vermeende OLF-sympathisant), uw broers (twee OLA-strijders), en uzelf (een vermeende organisator van politieke manifestaties). Uw jongere broer en zussen zijn intussen ook respectievelijk 22, 18 en 13 jaar oud. U kon slechts stellen geen informatie over hen te hebben (notities II, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat uw tante in jullie maandelijkse telefoongesprekken van de voorbije vier jaren niets over uw broer of zussen heeft verteld. Er kan evenmin worden aangenomen dat u zelf nooit die vraag zou hebben gesteld.

Het geheel van de hierboven uiteengezette vaagheden en inconsistenties ondermijnt de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten en de hieruit voortkomende vervolging vanwege de Ethiopische politie. U kon het politiek profiel van uw familie en uzelf niet onderbouwen met gedetailleerde, doorleefde en consistente verklaringen.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan uw vrees voor F., de man die u ontvoerde en verkrachtte omdat hij met u wou huwen.

Vooreerst legde u uiteenlopende verklaringen af over zijn **identiteit**. Tijdens uw eerste interview op de zetel van de DVZ omschreef u hem als F.H., een man van de Oromo etnie, geboren in Fiche en minstens tien jaar ouder dan u (verklaring DVZ dd. 10 oktober 2019 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 15a). Opmerkelijk genoeg stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet eens zeker te zijn van zijn voornaam

(notities I, p. 9). Verder kon u niets over F. vertellen. U werd gewezen op het feit dat u tijdens uw eerste interview wel meer persoonsgegevens had opgegeven. U kon deze discrepantie niet verklaren, maar enkel stellen dat u tijdens uw eerste interview ziek en gestresseerd was (notities II, p. 10). Ook over de aard en afloop van de **vervolgingsfeiten** legde u tegenstrijdige verklaringen af. Eerst stelde u dat u met F. een gedwongen huwelijk was aangegaan (verklaring DVZ, vraag 14). Hij zou gevlucht zijn nadat uw familie naar de rechtbank was gestapt (ibidem, vraag 15a). Bij het CGVS vertelde u nooit gehuwd te zijn geweest (notities I, p. 9). Opnieuw kon u deze discrepantie niet toelichten (notities II, p. 11). Nochtans zouden uw interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen zijn. U wou geen correcties aanbrengen, maar enkel uw verhaal in detail kunnen vertellen (notities I, p. 3-4). Tot slot moeten nog een aantal bemerkingen worden gemaakt in verband met de periode waarin u **ondergedoken bij uw tante** leefde. U was reeds drie dagen vermist toen u 's nachts bij uw tante aanklopte. U zei dat u wou slapen en de volgende dag alles zou uitleggen. Opmerkelijk genoeg belde uw tante niet naar uw moeder met het nieuws dat haar vermiste dochter terecht was. Zelfs toen uw moeder haar de volgende ochtend belde, repte uw tante geen woord over uw aankomst. Nochtans had u haar toen nog niet verteld dat u gezocht werd en ze het nieuws over uw aanwezigheid moest geheimhouden (notities I, p. 12 & notities II, p. 11). In het kader van deze geheimhouding is het eveneens bevreemdend dat u elke dag naar de burens van uw tante ging. U stelde dat uw tante naast haar woning een restaurant had en ze vreesde dat haar personeel u zou opmerken (notities I, p. 12). Er kan evengoed geargumenteed worden dat u meer risico loopt om gezien te worden doordat u zich elke dag buitenshuis begeeft en nog twee extra personen bij de geheimhouding betreft. Ondanks het feit dat u maandenlang elke dag bij de burens verbleef, kon u hen enkel beschrijven als een echtpaar waarmee u niet sprak. Ook zij leken weinig vragen te stellen over uw aanwezigheid. Nadat u zwanger bleek te zijn, kon u plots wel permanent in het huis van uw tante blijven (notities I, p. 13). U kon de logica van de regeling met de burens niet verder toelichten. Integendeel, u sprak uw eerdere verklaringen tegen door het restaurant van uw tante meermaals een hotel te noemen. Hierop gewezen, stelde u dat het toch een restaurant betrof (notities II, p. 12).

Er moet worden vastgesteld dat u tegenstrijdige en bevreedende verklaringen aflegde over uw vervolger en de vervolgingsfeiten alsook over de periode waarin u zich verscholen hield. U heeft uw vrees voor F. aldus niet aannemelijk kunnen maken.

De geloofwaardigheid van beide asielmotieven wordt uiteindelijk fundamenteel ondergraven door uw verklaringen omtrent uw vlucht, reisdocumenten en reisroute.

Er kan niet worden aangenomen dat u zelf geen stappen heeft gezet om uw **paspoort** te bekomen. U vertelde dat uw tante en de smokkelaar volledig instonden voor de regeling van uw paspoort (notities I, p. 5, 13). U weet niets over administratieve vereisten zoals uw pasfoto en andere identiteitsdocumenten. U ondertekende ook geen document waarin u volmacht gaf aan uw tante of de smokkelaar om in uw naam een reisdocument aan te vragen (notities II, p. 13). Volgens de website van de Ethiopische Immigration and Citizenship Service is het voor eerste aanvragers zelfs niet mogelijk om volmacht te geven. U zou zich persoonlijk moeten aanmelden bij het paspoortkantoor (map 'landeninformatie' – stuk 1). Verder kan niet worden ingezien waarom uw tante uw voornaam en geboortedatum zou vervalsen. Hierover bevraagd, stelde u: "ze veranderde de naam zodat ik de kans kon krijgen om te vertrekken. [...] Toen was ik nog heel jong. Mijn tante moest mijn leeftijd verhogen om mij de kans te geven het land te verlaten" (notities I, p. 5). Volgens uw verklaarde geboortedatum van 4 februari 1998 was u ten tijde van uw vertrek 19 jaar oud en aldus meerderjarig. Er kan niet worden ingezien wat de meerwaarde is van de vervalsing van uw geboortedatum naar 18 april 1995. Wat de persoonsnaam betreft, kan zich de vraag worden gesteld waarom enkel de voornaam werd aangepast terwijl de twee achternamen behouden bleven. Tot zover zijn uw verklaringen omtrent uw paspoort weinig overtuigend. Er kan wel vastgesteld worden dat uw paspoort een Schengenvisum bevatte, uitgereikt door de Franse ambassade in Libanon. Het reisdocument heeft aldus een aantal grondige controles doorstaan bij verschillende Franse en Europese instanties. De Franse ambassade heeft uiteindelijk op basis van uw Ethiopisch paspoort u een visum uitgereikt, zodat kan worden aangenomen dat het een geldig reisdocument is dat u via de officiële kanalen heeft verkregen. U werd met deze vaststelling geconfronteerd, maar kon slechts herhalen niets te weten over de regeling van uw paspoort (notities II, p. 13). **De geldigheid van uw officieel paspoort heeft verregaande implicaties voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en gegrondheid van uw terugkeervrees.** In de eerste plaats wordt uw vrees voor de Ethiopische autoriteiten ondergraven door de vaststelling dat u het land op legale wijze via een internationale luchthaven heeft verlaten. Indien u werkelijk werd gezocht door de autoriteiten, zou u geen paspoort hebben kunnen verkrijgen en zouden ook uw achternamen geseind staan bij de nationale grensposten. U kon echter probleemloos de luchthavencontroles passeren en het land verlaten (notities I, p. 13 & notities II, p. 13). Ten tweede wordt vastgesteld dat uw paspoort werd afgeleverd op 28/10/2016 volgens de Gregoriaanse kalender, of op 18/02/2009 volgens de Ethiopische kalender (map 'landeninformatie' – stuk 2). Volgens uw verklaringen werd u gekidnapt in de maand 04/2009. **Uw paspoort werd dus afgeleverd vóór uw verkrachting en zwangerschap, hetgeen nochtans de rechtstreekse aanleiding van uw vlucht was.** Hiermee geconfronteerd, stelde u: "ik denk dat ze de datum enzo had geregeld zodat ze mij niet vanop de luchthaven zouden arresteren. Daarom heeft ze de jaartallen enzo geregeld. In 02/2009 EK was ik nog op school. Het paspoort werd geregeld nadat ik bevallen was, nadat mijn tante had besloten dat ik moest vertrekken" (notities II, p. 13). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. U

reisde met een geldig paspoort dat u via officiële kanalen had verkregen en waaraan fundamentele gegevens, zoals de afgifte datum, niet kunnen worden gewijzigd. De vaststelling dat u een paspoort had aangevraagd en verkregen nog voordat uw ontvoering plaatsvond, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van dit asielmotief op fundamentele wijze.

Er dient nog te worden gewezen op de inconsistente en bevreemdende elementen in uw beschrijving van uw reisweg, die nefast zijn voor uw algehele geloofwaardigheid. Op de zetel van de Dienst Vreemdelingen zaken vertelde u met de Libanese familie rechtstreeks van Libanon naar België te zijn gereisd: "ze zeiden eerst dat wij naar Frankrijk zouden gaan, maar toen wij hier arriveerden, hoorde ik dat het hier België was" (verklaring DVZ, vraag 28). Ook wanneer werd gevraagd waarom u in België een asielaanvraag had ingediend, antwoordde u dat de Libanese familie u hierheen had gebracht (ibidem, vraag 32). Bij het uiteenzetten van uw reisweg stelde u in september 2019 een directe vlucht van Libanon naar België te hebben genomen (ibidem, vraag 37). Volgens uw verklaringen op het CGVS zou u daarentegen in juli 2019 een vlucht van Libanon naar Frankrijk hebben genomen. Daar werd u twee maanden vastgehouden door de Libanese familie tot u eind augustus 2019 kon ontsnappen en met de trein naar België reisde (notities I, p. 13-14). Uw twee maanden durend verblijf in Frankrijk is niet enkel tegenstrijdig met uw eigen eerdere verklaringen, maar ook met de informatie in uw visumdossier. Op 23 februari 2021 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in betreffende uw Frans visum. Het Commissariaat ontving op 15 april 2021 uw stukken van de Franse ambassade te Beiroet. Het visumdossier bevat een aantal documenten op uw naam, waaronder een aanvraag voor een Schengenvisum voor de periode van 1 juli 2019 tot 31 juli 2019, een reisverzekeringsspolis voor de periode van 1 juli 2019 tot 1 augustus 2019, en vliegtickets voor een vlucht van Marseille naar Parijs naar Beiroet op 31 juli 2019. Het was aldus voorzien voor de Libanese familie, of tenminste voor u, om één maand in Frankrijk te verblijven. U spreekt deze vaststelling tegen met de verklaring dat zowel u als de familie er drie maanden zouden verblijven, maar u na twee maanden kon ontsnappen (notities II, p. 14). Er kan echter niet worden ingezien waarom de familie tickets zou kopen voor een vlucht die u toch niet zou nemen, en bovendien bewust hun toegestaan verblijf zou overschrijden waardoor zij problemen zouden krijgen op de luchthaven bij de uiteindelijke terugvlucht naar Libanon. Er kan slechts worden vastgesteld dat de familie Frankrijk verliet op 31 juli 2019 en u niet de waarheid heeft gesproken over uw ontsnapping van eind augustus 2019. Het verloop van uw ontsnapping en reis naar België is ook geheel gebaseerd op toevalligheden. Uw traject verliep van een dorp, naar een snelweg in een stad, naar een bos, en naar een stad aan de Frans-Italiaanse grens. Daar stapte u zonder te betalen een willekeurige trein op, die u rechtstreeks naar België bracht. U stapte af in Brussel-Noord, waar u in het station een Ethiopische man aansprak, waarbij u tijdelijk kon verblijven en waarmee u een relatie begon (notities I, p. 14 & notities II, p. 14). Het geheel van inconsistenties en onwaarschijnlijkheden leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven reisweg van Libanon naar België, wat wederom een negatieve impact heeft op uw algehele geloofwaardigheid.

Rekening houdend met wat voorafgaat, moet besloten worden dat u noch uw politieke vervolging vanwege de Ethiopische politie noch uw kidnapping en verkrachting door F. aannemelijk kon maken. Zodoende is er in uw hoofd geen vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, vastgesteld."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster als volgt:

"In de bestreden beslissing werden de verklaringen van de eiseres niet geloofwaardig geacht in verband met de problemen wegens de politieke activiteiten van haar vader en haar eigen politieke activiteiten, maar ook gelet op de elementen met betrekking tot haar identiteit en haar reis naar België.

Verzoekster is zich wel degelijk bewust van de twijfels die kunnen bestaan rond haar verzoek om internationale bescherming, met betrekking tot haar identiteit en de omstandigheden van haar reis.

Niettemin moet rekening worden gehouden met verschillende factoren die verwarring of moeilijkheden voor de verzoeker kunnen rechtvaardigen om zich gedetailleerd uit te drukken.

Naast de hierboven beschreven psychologische kwetsbaarheid moet worden gewezen op de vertraging bij het horen van verzoekster over de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden, aangezien verzoekster werd

gehoord tweeënhalf jaar nadat haar zaak door de DVZ was overgedragen aan het CGVS. In de tussentijd had verzoekster twee kinderen gekregen in België en had zij geprobeerd rust te vinden. Het is onmogelijk om traumatische gebeurtenissen over zo'n lange periode te herdenken en te herinneren, enkel en alleen omdat het CGVS niet in staat was om binnen een redelijke termijn een onderhoud aan te bieden...

Verzoekster is van mening dat ook rekening moet worden gehouden met de onbetwiste elementen van het dossier, in het bijzonder met betrekking tot verzoeksters herkomst, haar lange migratiereis en de daden van mensenhandel waarvan zij het slachtoffer was, die verzoeksters bijzondere profiel versterken.

Dit profiel moet worden gelezen in samenhang met het gezinsprofiel van de verzoekster, aangezien zij een relatie heeft met een persoon die in haar land van herkomst wordt vervolgd voor zijn banden en haar vader banden heeft met het OLF.

Rekening houdend met deze elementen en met de situatie van Oromos in Ethiopia (zie infra), komt zij wel in aanmerking voor internationale bescherming."

Waar verzoekster wijst op haar psychologische kwetsbaarheid daar zij ten tijde van haar persoonlijke onderhoud borstvoeding gaf, zij vermoeid en gestresseerd was en zij verklaringen diende af te leggen over gevoelige onderwerpen, dient erop gewezen dat nergens uit de notities van de persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoekster niet in staat was om deze onderhoud op een normale wijze te ondergaan en/of om haar vluchtrelaas op gedetailleerde, doorleefde en volledige wijze uiteen te zetten in het licht van haar verzoek om internationale bescherming. Tevens dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Omwille van dezelfde reden kan het tijdsverloop sedert de aangehaalde feiten de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen evenmin verklaren. Verzoekster toont voorts niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Voorts dient erop gewezen dat uit de voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters reisweg, zodat zij geenszins kan worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift betoogt dat *"haar lange migratiereis en de daden van mensenhandel waarvan zij het slachtoffer was"* onbetwiste elementen zijn. Zij voert geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die dan ook onverminderd overeind blijven.

In haar verzoekschrift tracht verzoekster voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen door te wijzen op het *"principe van eenheid van gezin."* De Raad wijst erop dat de partner van verzoekster en de vader van haar twee minderjarige in België verblijvende kinderen als vluchteling erkend werd. Geen enkele dwingende rechtsnorm legt de Belgische staat op om iemand internationale bescherming toe te kennen, louter omwille van het feit dat hij of zij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend. Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU stelt enkel dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, maar voorziet niet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit de richtlijn 2011/95/EU vloeit dan ook geenszins een verplichting voort tot zulke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend. Het loutere feit dat verzoeksters partner en de vader van haar twee minderjarige in België verblijvende kinderen internationale bescherming gekregen heeft in België, geeft haar of deze twee kinderen niet automatisch recht op eenzelfde soort bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch het Verdrag van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16), noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische instanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Artikel 23.2 van de richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg *"dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak*

kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid van de richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De enige verplichting die voortvloeit uit artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU blijft ertoe beperkt dat lidstaten hun nationale recht zodanig vorm dienen te geven dat de gezinsleden van degene die internationale bescherming geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, par. 68).

Waar verzoekster wijst op de redenen waarom haar partner in België als vluchteling werd erkend (zie de dienaangaande aan het verzoekschrift toegevoegde stukken), merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing onder meer terecht op dat verzoekster zelf geen melding maakte van deze redenen als een motief om in hoofde van haar minderjarige kinderen om internationale bescherming te verzoeken en enkel verwees naar de problemen die zij zelf stelt te hebben gekend – waaraan evenwel geen geloof wordt gehecht:

"Tot slot wordt opgemerkt dat uw twee minderjarige kinderen, M.A.J. en N.A.I., evenmin een persoonlijke vervolgingsvrees hebben in geval van een terugkeer naar Ethiopië. In dit verband verwees u uitsluitend naar uw eigen vervolging vanwege de Ethiopische autoriteiten en de man F.: "omwille van mij zullen ze ook mijn kinderen aanvallen" (notities I, p. 14). Deze vervolgingsfeiten werden echter ongeloofwaardig bevonden, wat een verwijzing naar deze vrees in hoofde van uw kinderen niet dienstig maakt. U heeft geen vrees voor uw kinderen omwille van hun verwantschap met hun vader, de erkende vluchteling A.A.I. (O.V. nr. 8.XXX.XXX – C.G. nr. 16/XXXXXX) (notities II, p. 15). Bij een verzoek om internationale bescherming dient de afweging van een minderjarig kind, op de bijlage van de asielaanvraag van de ouder, enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het recht van een kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming vloeit niet voort uit het kindzijn als dusdanig. Een kind heeft, net als ieder andere, het recht om in aanmerking te komen indien hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria, hetgeen in casu niet het geval is. Verder moet nog opgemerkt worden dat uw dochter en zoon met hun leeftijden van respectievelijk 2 jaar en 6 maanden nog jong zijn. Zelfs binnen een nieuwe en onbekende omgeving kunnen ze rekenen op de ondersteuning van hun moeder, die wel vertrouwd is met de Ethiopische context, plaatselijke taal en omgeving van Fital."

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift alsnog aanvoert dat haar kinderen internationale bescherming behoeven omwille van de problemen die door hun vader werden aangehaald in het kader van diens verzoek om internationale bescherming, komt zij dan ook niet verder dan het *post factum* aandikken van haar vluchtrelaas, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Het gegeven dat verzoeksters advocaat tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wees op de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeksters kinderen omwille van de activiteiten van hun vader, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster zelf hier verder niet op is ingegaan, noch tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar beide persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeksters minderjarige kinderen ook in eigen naam om internationale bescherming kunnen verzoeken en niets hen ervan weerhoudt om hierbij alsnog te verwijzen naar het vluchtrelaas van hun vader.

Gezien het voorgaande, kan verzoekster dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat zij en haar minderjarige kinderen internationale bescherming behoeven louter omdat haar partner en de vader van deze kinderen in België als vluchteling werd erkend.

Waar verzoekster wijst op haar etnische origine als Oromo, dient vastgesteld dat uit de door beide partijen bijgebrachte informatie niet blijkt dat er actueel in Ethiopië sprake is van een veralgemeende vervolging van personen die tot de Oromo-etnie behoren. Aan verzoeksters vluchtrelaas kan geen geloof worden gehecht (zie *supra*). Voor het overige brengt zij geen concrete, individuele elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij en/of haar minderjarige kinderen louter omwille van hun etnische origine als Oromo nood zouden hebben aan internationale bescherming. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie (verzoekschrift, stuk 3) die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van haar en haar kinderen en die aldus op zich niet volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming in hun hoofde concreet aan te tonen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare

landeninformatie, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Ethiopië zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in haar aanvullende nota het volgende:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de reeds bij de bestreden beslissing gevoegde COI Focus “ETHIOPIE. De veiligheidssituatie in Oromia” van 15 februari 2022, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie._de_veiligheidssituatie_in_omoria_2022_0215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het rapport van Landinfo “Ethiopia. Armed conflict and political opposition in Oromia” van 24 februari 2023) blijkt dat de Oromo-bevolking met meer dan 35 miljoen de grootste etnische groep is in Ethiopië en voornamelijk in de regio Oromia woont. De hervormingen die premier Abiy Ahmed – de eerste Oromo-leider van het land – doorvoert na april 2018 faciliteren de terugkeer van het OLF (Oromo Liberation Front). Sinds hun terugkeer naar Ethiopië genieten de leden van het OLF een sterke steun in Oromia. De 1.300 strijders worden evenwel niet geïntegreerd in het leger maar mengen zich onder de Oromo-bevolking en beginnen aanvallen tegen lokale functionarissen, leger en politie alsook de burgerbevolking, voornamelijk van Amhara-etnie. Eind 2018 zenden de autoriteiten eenheden van de ENDF (Ethiopian National Defence Forces) naar de vier zones van Wollega, een jaar later installeren ze in Wollega en Guji militaire commandoposten. De commandoposten voeren een de facto noodtoestand in met een avondklok, een verbod op bijeenkomsten en (arbitraire) detenties zonder eerlijk proces. Ondertussen neemt de druk op (vermeende) aanhangers van het OLA (Oromo Liberation Army) en het OLF toe. In de loop van 2019 ontstaat verdeeldheid tussen premier Abiy Ahmed en veel van zijn Oromo bondgenoten, zowel binnen als buiten de regerende partij. Abiy staat ook binnen de Oromo-bevolking onder druk. De spanningen lopen aan het einde van 2019 verder op tussen de autoriteiten en de Oromo-nationalisten, die beweren dat de premier hun strijd voor meer autonomie en democratie ondermijnt, ook al waren het vooral demonstranten in Oromia die hem aan de macht brachten. Ze vermoeden dat Abiy plannen heeft om de etnischfederalistische grondwet van Ethiopië te hervormen en daarmee de autonomie van de regio in gevaar te brengen. Deze teleurstelling vergroot met de creatie van de PP (Prosperity Party) in december 2019. De OLF en OFC (Oromo Federalist Congress) boycotten de verkiezingen van juni 2021 vanwege de detentie van politieke leiders en leden van beide partijen, het sluiten van partijkantoren en andere onregelmatigheden. De beladen politieke situatie in Oromia is een belangrijke factor die bijdraagt aan het toenemende geweld in de regio. In de nasleep van de verkiezingen die de PP een overweldigende overwinning opleverde in Oromia neemt de opstand van het OLA in de regio verder toe. Terwijl het geweld tussen de Ethiopische autoriteiten en het OLA escaleert, zijn ook de etnische spanningen tussen de twee grootste gemeenschappen van Ethiopië, de Oromo en de Amhara, de afgelopen twee jaar toegenomen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de regio Oromia een aantal zones zijn waar confrontaties plaatsvinden tussen de Ethiopische autoriteiten en het OLA, meer bepaald in West-Oromia (de zones, Oost-Wollega, West-Wollega, Kellem-Wolega en Bruno Bedele Horo Guduru), in Centraal-Oromia (de zones West-Shewa, Noord-Shewa, Oost-Shewa en Arsi) en in Zuid-Oromia (de zones Guji, Borana en Bali). Vanaf het voorjaar van 2022, toen de gevechten in de regio Tigray tijdelijk werden stopgezet, schaalden de autoriteiten hun operaties in de regio op met meer troepen en het gebruik van drones, nadat het OLA nieuwe strijders had gerekruteerd en nieuwe gebieden had bezet. De regeringsoperaties lijken nog verder te zijn opgeschaald na het vredesakkoord met het Tigray People's Liberation front (TPLF) in november 2022, vooral nadat het OLA de strategisch belangrijke stad Nekemte, met wegverbindingen naar Addis Abeba en de GERD-dam, had aangevallen in november 2022. Ook op de grens met de naburige regio Amhara is het geweld toegenomen.

Voor de periode van 1 januari tot 31 december 2021 registreert ACLED 286 incidenten en 1.924 dodelijke slachtoffers in Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 153 incidenten als battles (1.233 dodelijke slachtoffers),

4 als explosions/remote violence (6 dodelijke slachtoffers) en 129 als violence against civilians (685 dodelijke slachtoffers). Het aantal dodelijke slachtoffers dat ACLED registreert omvat zowel burgerdoden als veiligheidspersoneel en militieleden. De dynamiek van het politieke geweld bestaat uit twee hoofdtypen van geweld, namelijk gewapende treffens tussen regeringstroepen enerzijds en het OLA en hun splintergroeperingen anderzijds, én geweld tegen burgers, gepleegd door het OLA (slachtpartijen en moorden) en door veiligheidstroepen van de regionale en federale staat, waaronder de Oromia Special Forces (moorden, standrechtelijke executies, arbitraire detentie, plunderen en het platbranden van eigendommen). Daarnaast is er ook sprake van botsingen tussen etnische Oromo- en Amhara-milities en gemeenschappen.

De regeringstroepen maken in toenemende mate gebruik van drones in de strijd tegen het OLA. Vanaf midden oktober 2022 werden de drone-aanvallen opgevoerd, waarbij veel burgerslachtoffers vielen. In november 2022 vond een droneaanval plaats op een markt in de stad Bila (Oost-Wollega), waarbij 80 burgerslachtoffers vielen. Een andere droneaanval vond plaats tijdens een sluitingsceremonie voor nieuwe OLA rekruten in Chobi (West- Shewa) in oktober 2022, waarbij 60 doden vielen. Het OLA voert voornamelijk operaties uit op het platteland, met twee uitzonderingen: de bestorming van de stad Nekemte (Oost-Wollega) in november 2022 en de aanval op de gevangenis in de stad Bule Hora (West-Guji) in januari 2023.

IOM registreert in juni-juli 2021 4,17 miljoen ontheemden in Ethiopië. De organisatie noteert 497.267 IDP's in Oromia. Conflict is de belangrijkste reden van ontheemding in de regio. Het grootste aantal terugkerende IDP's in Ethiopië bevindt zich echter eveneens in de regio Oromia met een geschat totaal van 672.315 terugkerende IDP's (121.561 huishoudens).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

In de bestreden beslissing betoogt de commissaris-generaal bovendien als volgt:

"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio Oromia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de regio Oromia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De door verzoekster aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 13-20 en stuk 3) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard aan te tonen dat de informatie van de commissaris-generaal of de voormelde analyse onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn. Deze analyse vindt aldus steun in de beschikbare landeninformatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad in zijn geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER